

סיפורי ספר

רחום בוטל - הפיקניק לא!

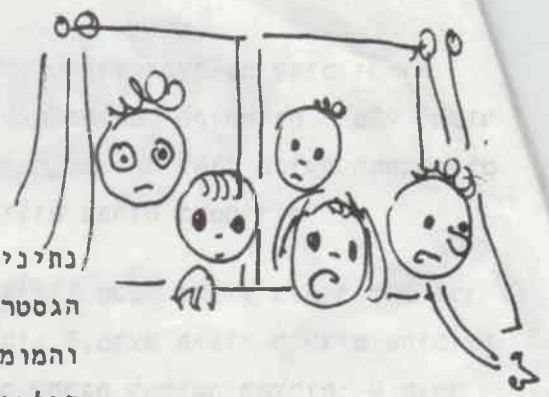
13

היוזמה לחיזוק תחושת השייכות השכונתית יצאה מחנוך. מאז ומתמיד הוא היה ידוע במעורבותו ובאיכפתיות שלו בכל הקשור להווי, בידור וגיבוש חברתי וכאשר חש שבשיכון "משק ילדים" אין מספיק גיבוש חברתי הוא החליט לפעול על מנת לשפר את המצב. הרעיון המרכזי דיבר על פיקניק בחוף הים ועוד כמה צ'ופרים בדרך. גם תאריך נקבע בעוד מועד - שבת ה-3.5.86. בטלפון נלחשה ההודעה לכל רחבי השכונה והעניינים החלו לזוז: הועד המארגן סידר נושא האוכל וההסעה וכולנו המתנו בכליון עיניים ליום המיוחל. אלא שאז קרה דבר בלתי צפוי - פתאום כשכבר חשבנו שהגיע קיץ, הודיעו ברדיו על גשם שצפוי בשבת. האופטימיסטים עוד ניסו להטות את יעד הנסיעה למרחצאות אל-חמה בתקווה שחום המים יחפה על מזג האוויר הסגרירי. אך כפורום מצומצם כבר נפלח ההחלטה - לא נוסעים. אך לא איש כחנוך יותר על המשימה הקדושה של גיבוש חברתי בשכונה. הוא גייס את יעל, אישתו, אשר הסכימה לאפשר את קיום הפיקניק ב... כיתת "רקפת" שבה היא עובדת. וכך קמנו בשבת חורפית - כל אנשי שיכון "משק ילדים", ושמנו פעמינו לעבר המטבח להכנת הפיקניק שלא חרג הפעם לחיק הטבע. במשך על זמן העברת הציוד מהמטבח לכיתת "רקפת" באמצעות המלגזה הסתכלנו כחשש לעבר השמיים הקודרים שנראו לנו הפעם מאיימים מתמיד. פתאום כל ענן תמים נראה כנושא מטען קטלני של יוד רדיואקטיבי או צ'קיום או חולירע גרעינית אחרת, ועל אף הודעות ההרגעה של משרד הבריאות ריחף מין חשש סמוי באוויר. נילס טען שהגשם בא בגלל "הילול שבת", אך לי זה נראה יותר כתוצאה מחילול כבודו של הטבע, כהתגרות של האדם בכדור-הארץ. מכל מקום, קרקורי הבטן החזירו אותנו אל המציאות הגשמית.

חנוך ואילון התחילו להכין במדף את הגחלים עבור הסטייקים ואת השמן לצ'יפס, והשאר התגייסו לעריכת השולחנות ולחיתוך הצ'יפס והסלט. בהתחלה ניסינו להשתמש במכונת החיתוך של המטבח אך אחרי שיצא לנו רסק תפוחי-אדמה חסר זהות צ'יפסית ביצענו נסיגה חפוזה לעבר הסכינים המוכרים והקילוף והחיתוך הידני. רק לקראת הסוף הופיע אילון, חסיד היעילוח המשקית, כשבידיו מין גיליוטינה לפריסת תפוחי-אדמה. נתנו לו את התענוג לחתוך בעזרת המכשיר הפלאי את אחרוני תפוחי-האדמה ומיהרנו אל אתר החגיגה. גם שם נחלץ לעזרתנו הראש היהודי הממציא לנו פטנטים. אייל בא במרוצה מכיתו עם מכשיר לליבוי אש שדמה יותר למכונה לייבוש שיער עם ידית בצד. המכשיר הקטן הזה עשה הרבה רוח וחיש מהר הפכו הקרשים הנוערים לגחלים לוהטות. כאן נכנס לפעולה אשף הסטייקים - דב גרשמן אשר מוצאו הארגנטינאי מסביר את מומחיותו כתחום זה. לתוך הגחלים הוכנסו עופות עטופים בנייר אלומיניום ועל גבי

המתאים ביותר לצורך הכנת הגחלים, אך מהר מאוד עברנו לנושא "ההוא" שלא נגמר לעולם - חדירות, כיבושים, פצצות, פרשיות מרתקות ושאר מיני סיפורים הקשורים ל... צבא, בטחון, מילואים וגבול הצפון.

נחניי השכונות הזרות, שהיו בדרכם לחדר-האוכל ונקלעו בטעות לקלחת הגסטרונומית שמתחת לסככת האופניים ליד כיתת "רקפת", נראו נבוכים והמומים למדי נוכח שפע הניחוחות שהיכו בנחיריהם. בין עשרות הילדים וזוגות האופניים הם פלסו את דרכם לאיטם וכשהם מזילים ריר המשיכו בהתקדמות איטית לעבר ארוחת הצהריים השיגרית שחיכתה להם בחדר האוכל.

בנתיים אילון גמר להכין נגלה ראשונה של צ'יפס אותה הפקיר לחסדיהם של המוני זאטוטים רעבים שחיסלו אותה תוך דקות אחדות. המבוגרים הסתפקו בבקבוקי בירה שחורה ולבנה.

עד מהרה היו מוכנים גם כל הבשרים למיניהם וכל הפמליה נכנסה פנימה אל השולחנות הערוכים. לאחר שהורמו הכוסות לכבוד הגיבוש החברתי של שכונת "משק ילדים" התפנינו לזלילה-גדולה: הסטייקים היו סבירים וגם הצ'יפס והנקניקיות היו משיביעי רצון אך את ההצגה גנבו העופות העטופים בנייר אלומיניום אשר התגלו כלהיט אמיתי. אפילו דב - "האיש שנולד עם הסטייק ביד" זנח את בשר הבקר לטובת העוף וחיסל כמה חתיכות רציניות כשהוא אומר את המשפט הבלתי יאמן: "אני משאיר לכם לגמור את הסטייקים". היה מין חום משפחתי באוויר, כמו של משפחה גדולה בסעודת יום ראשון בכפר-סציליה או של חמולה דרוזית בחאפלה בכפר דרוזי בגליל, וגם זה משהו. בסוף חילקו גם אבטיחים וקרטיבים סגולים ודב היה עסוק עדיין כחיסול מנת העוף השלישית. יצאנו החוצה למרפסת כדי לחכות לקפה המתבשל ולאפשר לבחורות לנקות את החדר ולפנות את השולחנות, כשפתאום הופיע אילון רכוב על אופניו כאשר תחת זרועו קערה מליאה כחתיכות תפוחי אדמה מוכנות לטיגון. איזו דביקות במטרה הוא גילה, ואולי רק רצה להיווכח שנית ביעילותה של המכונה לחיתוך צ'יפס שהביא.

על כוס קפה וקיבה מליאה נושא השיחה היה, כמצופה, קשור לתחום השכונתי המצומצם, קרי: דיון מעמיק על-אפשרויות השונות להרחבת החלל הציבורי (הריסת קירות, הוספת חלונות, סגירת מרפסות וכו'). וכאן התגלה הגיבוש השכונתי כמלוא עוצמתו: "הרעיון להרוס את הקיר בין הסלון למטבח היה שלי ואתם רק חיקיתם אותי". חיקינו או לא - כולנו חיכינו שהגשם יפסק.

כסביכות שחיים אחרי הצהריים פנינו איש איש לכיתו, מרכיבים על אופנינו ילדים

מנומנים בעלי ידיים משומנות מהצ'יפס ופנים דביקות מקרטיב.

לפני שנפרדנו אמר חנוך, יוזם האירוע: "העיקר שסוף סוף האנשים בשכונה דיברו אחד עם השני".

ואולי זה כאמת היה העיקר.

ככניסה לכניין נשארה קערה מיוחמת, מלאה בצ'יפס מוכן, אולי עבור הפיקניקים שעוד יבואו.

אורי גדרון

